

Vänsterpress om Venezuela – början av augusti 2017

Det i slutet av juli avhållna valet till en konstituerande församling bojkottades av oppositionen och krisen i Venezuela fortsätter. De flesta av artiklarna nedan (utom den som översatts från spanskspråkiga *Misión Verdad*) är skrivna efter valet.

Se även

[Vänsterpress om Venezuela i juli 2017](#)

[Tidskriften *Röda Rummet* om Venezuela 2016-17](#)

Eva Björklund: [Venezuela har antagligen en av världens mest demokratiska grundlagar.](#)

[Varför ändra i den?](#)

Claudio Katz: [Vänstern och Venezuela](#)

Jean-Baptiste Mouttet: [Venezuela – Oppositionen har svårt att få fäste i de folkliga kvarteren](#)

Gregory Wilpert: [Dags för den ”internationella vänstern” att ta ställning om Venezuela](#)

Martin Fahlgren 4/8 2017

Innehåll

Flamman	1
<i>Oklar framtid efter omröstning i Venezuela</i>	1
Internationalen	2
<i>Folkets landvinningar måste försvaras</i>	2
<i>”Venezuelas djupa kris kan bara lösas av landets egen befolkning”</i>	3
Misión Verdad	5
<i>Venezuela: Har USA:s ockupation redan börjat?</i>	5
Offensiv	6
<i>Venezuela håller andan</i>	6
Proletären	7
<i>”Valet är vägen till fred i Venezuela”</i>	7

Flamman

Oklar framtid efter omröstning i Venezuela

Jonas Elvander

Flamman 3/8 2017

I söndags [30/7] hölls val till den konstituerande församlingen i Venezuela. Vad den nya församlingen förväntas uppnå är dock inte klart.

Enligt den venezolanska valmyndigheten deltog minst åtta miljoner människor i valet i söndags till en ny konstituerande församling som ska skriva om landets grundlag. Det motsvarar 40 procent av de röstberättigade i Venezuela. Valet bojkottades som väntat av oppositionen som hävdade att omröstningen var odemokratisk eftersom det inte gick att rösta nej. De hävdade även att deltagandet bara var på omkring tre miljoner väljare. Två veckor tidigare höll oppositionen en egen informell omröstning om Maduros planerade församling. Enligt oppositionen deltog över 7 miljoner i den omröstningen. Den exakta siffran är dock okänd.

USA och EU fördömde söndagens val för att vara en odemokratisk ”bluff”. USA valde även att införa sanktioner mot president Nicolás Maduro och hotade med att göra detsamma mot medlemmarna i den nya församlingen. En vecka tidigare hade sanktioner införts mot 13 regeringstjänstemän, inklusive chefen för valmyndigheten och den tidigare chefen för det statliga oljebolaget.

Oklar plan

Tanken är att den nya församlingen ska utarbeta en ny grundlag och därmed ta landet ur den politiska och ekonomiska krisen och införa ”fred”. Vad den kommer att kunna åstadkomma i praktiken i det kritiska läge som Venezuela nu befinner sig i är dock inte klart.

Av församlingens 545 deltagare är 364 regionala representanter. Åtta säten är reserverade för ursprungsbefolkningen och 173 för olika sektorer i det venezolanska samhället, inklusive bönder, arbetare, studenter, funktionshindrade, pensionärer, affärsidkare och kommunalanställda. Församlingen kommer att få minst tre månader på sig att utarbeta den nya grundlagen. Enligt Venezuelas konstitution är en konstituerande församling en ”supermakt” som står över alla andra institutioner i samhället. När den färdiga texten väl är på plats måste såväl presidenten som alla andra institutioner acceptera den. Därefter kommer en folkomröstning om den nya konstitutionen att hållas.

Maduro har även sagt att den nya församlingen kommer att ge regeringen rätt att häva åtalsimmuniteten för oppositionsledare. Så tidigt som i tisdags greps också på oklara grunder oppositionsledarna Leopoldo López och Antonio Ledezma i sina hem där de satt i husarrest.

Fortsatt våldsspiral

Att en ny grundlag skulle hindra våldet från att fortsätta eskalera är dock föga troligt. I söndags dödades minst tio personer, såväl demonstranter som säkerhetsstyrkor. Det totala antalet döda sedan protesterna inleddes för fyra månader sedan uppgår nu till 125 och över 2 000 har skadats. Att hyperinflationen och bristen på förnödenheter, som är orsaken till våldsamheterna, skulle åtgärdas av en ny grundlag är inte heller troligt.

Bättre vore en rejäl utrensning av korruptionen i såväl den privata sektorn som den offentliga byråkratin. Ett tillfälle att inleda ett sådant projekt skulle kunna vara i samband med de regionala valen som ska hållas i december. Men även om Maduros regering skulle försöka sig på det och därmed riskera att stöta sig med mäktiga intressen inom den chavistiska eliten är risken stor att det saboteras av oppositionen. Den har gjort det till sin strategi att på varje sätt göra Venezuela oregerbart. Troligare då är att oppositionen lyckas övertala USA att införa sanktioner mot landets oljeindustri. Det skulle sannolikt göra att regeringen, som är helt

beroende av oljeinkomsterna, faller över en natt och att landet kastas in i inbördeskrig.

Internationalen

Folkets landvinningar måste försvaras

Ledare

Internationalen 2/8 2017

Hugo Chávez var Venezuelas president från 1998 fram till sin död 2013, då han ersattes av Nicolas Maduro. Chávez definierade sig som antiimperialist och var motståndare till nyliberalismen. Med hjälp av oljeinkomster satsade ”Chavismen” på sociala investeringar inom vård, utbildning och byggnadssektorn vilket gagnade landets fattiga. Projektet kallades för den ”Bolivarianska revolutionen”, uppkallad efter Simón Bolívar, en sydamerikansk revolutionär som spelade en framträdande roll i befrielsekrigen mot Spanien. 2002 försökte den inhemska borgerligheten och USA genomföra en militärkupp. Kuppen misslyckades och gav upphov till en folklig radikaliserings som gav ringar på vattnet i regionen.

Men någon antikapitalist var Hugo Chávez aldrig. Chavismens nationalistiska åtgärder har aldrig haft för avsikt att avskaffa kapitalismen. I och med att kapitalet har suttit i orubbat bo även efter den ”Bolivarianska revolutionen”, har högern kunnat destabilisera landet med syfte att återta den direkta kontrollen över oljeekonomin.

Regeringen har tyvärr även själv hjälpt högern på traven genom byråkratisk ineffektivitet, genom att fortsätta betala utlandsskulden, inte ha kontroll över distributionen av livsmedel, med hamstring, varubrist och spekulation som följd. Korruption inom såväl statliga myndigheter som det styrande Venezuelas förenade socialistiska parti och repressionen mot dem som kritiserat regeringen från vänster försvagar också det Chavistiska projektet.

Regeringen i Venezuela skyddar sig bakom vissa av statens institutioner i stället för att mobilisera arbetarrörelsen för att stoppa den kontrarevolutionära processen. Bara en radikal demokratisk lösning kan garantera de uppnådda landvinningarna. Men en sådan lösning kan aldrig komma från dem som tidigare plundrat Venezuelas folk. Det krävs en utbredning av de demokratiska fri- och rättigheterna, att byråkratin motverkas med demokrati. Utan antikapitalistiska lösningar såsom nationalisering av banker och stora företag under folklig kontroll är dock denna uppgift mycket svår att uppnå.

Det råder skarpt läge i Venezuela. Krisen accelererar och landet är nära ett inbördeskrig mellan fattiga som vägrar bli fattigare och kapitalets bundsförvanter. Regeringens defensiva hållning och oförmåga att främja en allmän folklig mobilisering mot högerens kuppmakeri är bekymmersam. Högerens agenda och regeringens kraftlösa svar samt USA:s flagranta inblandning känns igen från Chile före september 1973 då arbetarrörelsen och demokratin krossades.

Spaniens före detta socialdemokratiska president, José Luis Rodríguez Zapatero, har in i det sista försökt medla, men högern är uppenbarligen inte intresserad. Maduro har gjort eftergifter, men det duger inte åt högern – det gör det aldrig. Med stöd från Donald Trump i ryggen finns det en risk att högern kommer att trappa upp terrorn.

Vi tillhör inte Maduros beundrarskara, men hur kritiska vi än är mot det nuvarande styret inser vi att i denna väsentliga strid finns det inget utrymme för politisk likgiltighet. Venezuela har rätt till sin suveränitet och att försvara sig mot kupphöger och militär utländsk intervention. Det är mycket som står på spel och därför måste högerens kontrarevolution besegras.

”Venezuelas djupa kris kan bara lösas av landets egen befolkning”

Rolf Bergkvist

Internationalen 2/8 2017

Om den borgerliga oppositionens våldsamma attacker i Venezuela skedde i ett annat land skulle de klassas som ”terrorism”. Den bild som dominerar i massmedierna av en korrupt och alltmer auktoritär regim som med våld angriper fredliga protestdemonstrationer är inte helt sann. Det skriver Rolf Bergkvist som menar att det är viktigt att ta ställning mot USA:s och andra regeringars planer att ingripa i och mot Venezuela. Samtidigt måste vi försvara den venezuelanska vänstern i dessa besvärliga tider av upptrappad högerterror, dramatiskt fallande reallöner, ökad fattigdom, utbredd korruption och risk för minskad demokrati.

Trots FNs uppmaning i fredags att respektera det allmänna val till en konstituerande församling, som hölls söndagen 30 juli, fortsatte dödandet i Venezuela. Med förra veckans dödsfall – ett tiotal bara under valdagen – handlar det nu om 120 personer. Av dessa har åtminstone 14 dödats av polisen, 27 har direkt eller indirekt orsakats av demonstranterna själva och 14 har skett i samband med plundringar av varuhus och andra byggnader. Vid ett fall satte plundrarna eld på ett varuhus och blev därefter själva innebrända. De återstående dödsfallen är fortfarande under utredning eller oklara. Siffrorna kommer från riksåklagaren, Luisa Ortega Díaz, som själv under våren riktat hård kritik mot president Maduros regering och tagit avstånd från valet av en konstituerande församling.

Men det finns andra bitar i det upptrappade våldet som bör påpekas. Den mexikanska dagstidningen *La Jornada* publicerade 22 juli uppgifter att oppositionen hittills har bränt 19 regeringsanhängare levande. Ett av de mest uppmärksammade fallen var lynchningen av Orlando Figuera den 20 maj. Han knivhöggs 6 gånger, dränktes in med bensin och brändes sedan levande av en grupp protesterande oppositionella i bostadsområdet Altamira i östra Caracas. Han dog på sjukhus 10 dagar senare. Andra omskrivna fall är Danny Subero, Pedro Josue Carrillo och ett par ungdomar i delstaten Lara. I de flesta fallen har offren varit svarta eller mörkhyade och antagits vara anhängare till regeringen.

För att komplettera bilden kan även nämnas att demonstranter från oppositionen 11 juli sprängde en bomb i Caracas med sju skadade soldater som följd, att en av högsta domstolens byggnader brändes av demonstranter den 12 juni och att ett förlossningssjukhus angreps den 17 maj. Vid ett angrepp på den militära flygbasen La Carlota i Caracas använde angriparna molotovcocktails och hemmagjorda granater och granatkastare. En av angriparna dödades av militärpolisen då han försökte slänga in en granat på flygbasen.

Lägg därtill den flygattack som genomfördes 27 juni mot inrikes- och justitieministeriet samt högsta domstolen. Polisofficeren Oscar Alberto Perez och en medföljande öppnade, från helikoptern de lagt beslag på, eld mot ministeriet där ett 60-tal journalister samlats och flög därefter till domstolsbyggnaden där 4 granater slängdes. Samtidigt med flygattacken släpptes en serie videoklipp på Instagram där Alberto Perez förklarade att han ingick i ett nätverk av officerare inom säkerhetsstyrkor och armen, som arbetar för att avsätta president Maduro.

I Sverige, liksom de flesta andra länder, skulle många av de våldsamma attackerna från den borgerliga oppositionen betecknas som ren ”terrorism”. Den bild som dominerar i massmedierna av en korrupt och alltmer auktoritär regim som med våld angriper fredliga protestdemonstrationer är inte helt sann.

Söndagens val av en konstituerande församling kommer knappast att lösa den akuta situationen, även om regeringen triumfatoriskt hävdade ett valdeltagande på över 8 miljoner (41,5 procent). Den borgerliga oppositionen kallade under valnatten omedelbart till nya, utoparlamentariska protester. Och fick omedelbart stöd av högerregeringar i Amerika och Europa. Redan förra onsdagen proklamerade USA:s regering att 13 offentliga personer –

bland annat valkommissionens ordförande Tibisay Lucena – skulle utsättas för personliga sanktioner om valet genomfördes. Regeringarna i Argentina, Brasilien, Chile, Colombia, Costa Rica, México, Panamá, Paraguay och Perú fördömde under måndagen valet. EU-parlamentets ordförande, Antonio Tajani, likaså. Trump-administrationen i USA har aviserat att ekonomiska sanktioner mot president Nicolas Maduro kommer att vidtas.

Hur agerar då den venezuelanska vänstern i dessa besvärliga tider med upptrappad högerterror, dramatiskt fallande reallöner, ökad fattigdom, utbredd korruption och risk för minskad demokrati?

En del av vänstern (som börjat kallas "kritisk chavism") tar öppet avstånd från Maduros regering. De har en analys av den aktuella situationen där de menar att den våldsamma striden står mellan den "gamla" USA-allierade kapitalistklassen, som tidigare kontrollerat och berikat sig på oljeexporten och den "nya" klass – "bolibourgeoisien" – som vuxit fram under de senaste 10 – 15 åren. Motsättningen mellan de båda delarna av borgarklassen handlar i grunden om kontrollen av fördelningen av inkomsterna från oljeexporten. De kritiserar regeringens avtal de senaste åren med stora, transnationella bolag om olje- och mineralutvinning (som de ser som en utförsäljning av nationella tillgångar) liksom de punktliga betalningarna av statsskulden till utländska finansbolag. Istället förespråkar de ett moratorium av skuldbetalningarna till utlandet, en utredning av hur skuldsättningen har tillkommit, att resurserna istället går till livsmedel, mediciner etc. De kritiserar även regeringens eftergifter till borgarklassen som möjliggjort en kapitalflykt på hundratals miljarder dollar. De ser valet av en konstituerande församling som en manöver av den chavistiska ledningen för att sitta kvar vid makten.

En konsekvens av denna analys är att de uppmanade till bojkott eller blankröstning i söndagens val, men samtidigt tog klart avstånd från den borgerliga oppositionens "omröstning" den 16 juli.

En annan del av vänstern (där man bland annat finner den lilla gruppen Luchas) betonar – trots en klassanalys som till viss del sammanfaller med de "kritiska chavisterna" – däremot de uppenbara hoten från USA-imperialismen. En seger för den USA-allierade oppositionen skulle inte bara innebära en utförsäljning av de företag som nationaliserats under Hugo Chávez, ett avskaffande av alla sociala reformer utan också risken av ett kontrarevolutionärt blodbad som skulle få negativa följder i hela Sydamerika för en lång tid framöver. Trots sin kritik av den byråkratiska misskötseln, den otillräckliga inomkapitalistiska politiken (där återkommande eftergifter till företagarsektorn ingår) har denna del av vänstern fortsatt verka inom det regerande socialistpartiet, PSUV, och den chavistiska rörelsen. Deras bedömning är att regeringen fortfarande har ett stöd inom den folkliga rörelsen. De valde att ställa upp med egna kandidater (och program) till den konstituerande församlingen. Men i en intervju från början av juli påpekar en av Luchas ledare Stalin Perez Borges, att om det blir de nuvarande PSUV-topparna som väljs in i den konstituerande församlingen så kommer det inte att bli någon förändring.

För oss, här långt borta i Sverige, är en förstaprioritering knappast att ta ställning för eller mot den ena eller den andra vänsterståndpunkten, även om den diskussionen naturligtvis måste föras. Däremot är det viktigt att ta ställning mot USA:s och andra regeringars planer att ingripa i och mot Venezuela. Liksom mot den pågående terrorverksamheten som USA idag, mer eller mindre öppet, finansierar. Venezuelas djupa kris kan inte lösas av högerregeringar i Nord- och Sydamerika eller EU. De kan bara lösas av landets egen befolkning!

Misión Verdad

Venezuela: Har USA:s ockupation redan börjat?

Översatt från *Misión Verdad* 27/6 2017

ExxonMobil slöt kontrakt med Guyana om infrastruktur, borrhning och upplag för att utvinna de enorma olje- och gasfyndigheterna inom det s.k. Liza Project, innanför gränsen för venezolanskt territorialvatten enligt Genèveöverenskommelsen 1966. När de första oljefyndigheterna upptäcktes uppstod en diplomatisk kris mellan Venezuela och Guayana på grund av oljebolagets verksamhet vid Essequiboflodens mynning i Atlanten.

En av det senaste årtiondets största fyndigheter

Enligt Gulf Oil & Gas har holländska holdingbolaget SBM Offshore fått kontrakt med ExxonMobil, ett USA-bolag som äger 45 procent av Stabroek Block vid Essequiboflodens mynning i Atlanten, genom dess dotterbolag Esso Exploration and Production Guyana Limited Atlantic, där de stora oljefälten Liza-1 och Liza-2 upptäcktes.

Nyligen citerade teleSUR "*U.S Geological Survey*" som anger att området inom Liza Project är världens andra största obrutna oljefält.

Med sitt senaste kontrakt avser ExxonMobil att producera 120 000 fat olja och 170 miljoner kubikfot naturgas med lagerkapacitet på 1,6 miljoner fat råolja. Sammantaget ockuperar Stabroek Block 26 000 8000 km² och uppskattas ha 1,4 miljarder olja av hög kvalitet bara i Liza-1-området.

Överhängande geopolitisk fråga

USAs brådska att störta Venezuelas regering är geopolitisk och geoekonomisk, som en grundpelare för en ny politisk, ekonomisk och finansiell uppdelning av världsdelen, som hotar bolagets nästan totala kontroll av områdets energiresurser som det uppnått under 1900-talet. För USAs del var det avgörande att kunna kontrollera denna oljetillgång, som inte bara möjliggjorde deras kapprustning och militära erövringar i Mellanöstern, utan också att vidmakthålla sin globala supermaktsstatus som idag utmanas av rivaler på tillväxt.

Kontrakten på både Liza-1 och Liza-2 stärker Exxons planer på att kontrollera oljeutvinningen hela vägen från Orinoco, genom Essequibo till Atlantkusten.

Oljebolagets planer avser inte enbart energi utan också det politiska och diplomatiska området, och där skulle en ny regering i Venezuela behövas för att nå fram till Atlantkusten.

Kuppens husbonde

Misión Verdad kunde för några veckor sedan avslöja hur ExxonMobil finansierar oppositionens våldsamma aktioner, samtidigt som USAs manövrer för att blåsa upp konflikten i Venezuela.

OAS´ senaste utrikesministermöte om Venezuela, före generalförsamlingen i Mexiko avslöjade också hur oljebolaget drar i trådarna för en internationell belägring av landet. Guayanas regering, som är beroende av ExxonMobil, var ordförande på mötet och försökte driva igenom en resolution som de karibiska staterna inte ville gå med på, men som var identisk med USAs tidigare förslag för att fördöma Venezuelas val till grundlagsförsamling, med en "röd linje" för att vidta aggressiva sanktioner mot Venezuela.

Karibien som strategiskt mål

Många viljor möts i Karibien. USA måste ta över Petrocaribe för att bryta Venezuelas allians med Karibien som ger Venezuela stöd mot den diplomatiska belägringen. Exxons mål är att göra de karibiska staterna beroende av USA politiskt och ekonomiskt och stoppa det kinesiska och ryska samarbetet med Venezuela och Petrocaribe som omfattar de karibiska östaterna.

ExxonMobils långsiktiga strategi gäller hela världsdelen och Venezuela är första steget på vägen. Det är inte en händelse att USAs affärselit har intagit styrande positioner för USAs utrikespolitik. Där finns nyckeln till förståelse av den aggressiva belägringen av Venezuela. Utrikesminister Rex Tillerson kommer från ExxonMobil, där han tidigare var både styrelseordförande och VD.

Översättning: *Eva Björklund*

Original: [La ocupación gringa ya empezó, es energética y la dirige ExxonMobil](#)

Offensiv

Venezuela håller andan

Arne Johansson

Offensiv 2/8 2017

Våldsamma gatuprotester och en tvådagars ”medborgarstrejk” med barrikader och sabotageaktioner mot många vallokaler från den borgerliga högeroppositionen, stödd av hot om sanktioner från USA, Spanien och latinamerikanska högerregeringar, lyckades inte stoppa söndagens val i Venezuela. 545 ledamöter valdes till en konstituerande församling som syftar till att skriva om grundlagen över huvudet på den nationalförsamling som domineras av högeralliansen MUD.

Venezuelas bolivariske president Nicolas Maduro har efter valkommissionens besked att 41,53 procent deltagit i valet trots oppositionens totala och aktiva bojkott hyllat valresultatet som en strålande seger. Inte bara Venezuelas högeropposition, utan också i stort sett alla utländska medier ifrågasätter dock att så många som drygt 8 miljoner kan ha deltagit och pekar på bilder från tomma vallokaler. Dessa kontras dock av andra bilder på långa köer av röstande i alternativa vallokaler i de välbärgade stadsdelar där vallokalerna hade blockerats av oppositionen.

På basis av en räkning vid 110 vallokaler som hade beställts av den New York-baserade banken Torino Capital uppskattas antalet röstande till 3,6 miljoner. Men även enligt den rapport som har publicerat denna minst sagt osäkra siffra betyder detta att ”regeringen fortfarande kan räkna med en betydande lojal kärna av anhängare som den kan mobilisera både i val och i andra scenarier än i val”.

Beslutet att inkalla en konstituerande församling togs den 1 maj av president Maduro som ett desperat försök från regeringen att återta initiativet ”för fred, harmoni och verklig nationell dialog” och bryta den politiska paralysering som lamslår ett Venezuela i djupaste ekonomiska, sociala och politiska kris.

Att detta kan lyckas är inte särskilt sannolikt i ett land som sedan mer än tre månader också skakas av ständiga gatuprotester med hittills cirka 125 döda och närmare 2 000 skadade i en allt mer våldsam strid om makten mellan den oppositionsledda nationalförsamlingen och den alltmer trängda regering som leds av Chavez efterträdare som president Nicolas Maduro. Fortsatt ”krig på gatorna” är också vad delar av högeroppositionen talar om.

Allt tyder på att USA nu kommer att få med sig både flertalet latinamerikanska länder (utom Kuba, Bolivia, Ecuador och Nicaragua) och sannolikt även EU på att inleda sanktioner mot Maduro och andra politiker i Venezuelas regering. Detta parallellt med ett upptrappat stöd från CIA till Venezuelas högeropposition.

Trumps aktioner kommer att stödjas av etablerade media i väst. Dagens Nyheters ledare den 28 juli med rubriken ”Socialismens rätta ansikte” beskriver valet av en konstituerande församling i Venezuela som ”ett skamlöst försök att fullborda den nedmontering av Latin-amerikas äldsta demokrati som Chávez inledde”. Inte ett ord av kritik uttalas mot högerns våld och skamlösa liering med fascistiska gäng.

Vad DN alltid har ignorerat är den oerhörda folkliga entusiasm som väcktes av Chavez ambition att bryta de gamla oligarkernas kontroll av oljeinkomsterna och genomföra omfattande sociala reformer till förmån för de fattiga i vad som var ett extremt ojämlikt klassamhälle, något högeroppositionen inte drog sig för att försöka förhindra genom kuppförsök.

Vad DN heller inte berättar om är att det växande sociala missnöjet med Chavez efterträdare Maduro har ökat i takt med att denne istället för att bemöta krisen genom att bryta kapitalets makt över ekonomin har låtit sig pressas till stora nedskärningar, ökande korruption och fundamentala reträtter från Chavez tal om en "fördjupad revolution inom revolutionen för socialism för det tjugonde århundradet".

Idag nämns inte ens socialismen som något av de nio målen för den konstituerande församlingen, som mest talar om att verka för en "efter-olja" ekonomisk modell, en ny nationell dialog och en allians med affärlivet för att bygga ett "Venezuela för alla".

I själva verket har regeringen, som Izquierda Revolucionaria och Socialismo Revolucionaria (CWI i Venezuela) kritiserade i ett gemensamt uttalande den 2 juli, "hittills haft fler möten med de ekonomiska makthavarna om förslagen än med några andra samhällssektorer". Det finns, som uttalandet säger, "bara ett sätt att undvika en borgerlig kontrarevolution, som både MUD och imperialismen, liksom den byråkratiska degenerationen i regeringen som likviderar revolutionära vinster och i slutändan stärker kapitalismens kraft, representerar. Arbetare och de fattiga, som fick revolutionen att gå framåt tidigare och försvarade den mot imperialismens och kontrarevolutionens attacker, måste mobilisera och organisera sig självständigt för att kämpa för våra rättigheter och krav och försvara de revolutionära vinster som idag hotas."

Proletären

"Valet är vägen till fred i Venezuela"

Jon Restpo (Caracas, Venezuela)

Proletären 3/8 2017

I Chacao har invånarna tröttnat på oppositionens våld

Det pågår ett massivt drev mot Venezuelas regering, och mot det val som ska förbereda grundlagsförändringar. Frilansjournalisten Jon Restpo har pratat med venezuelaner på gatan om valet och oppositionens våld

Klockan var fem på morgonen den 30 juli när vallokalerna öppnade i Venezuela. President Nicolas Maduro var en av de första som lade sin röst i valurnan för att välja 545 medlemmar i den lagstiftande församling som ska genomföra grundlagsändringar.

Oppositionen, som så sent för två år sedan själva ville sammankalla den författningsskrivande församlingen, menar att president Maduros mål är att förstärka sin egen makt och gå mot diktatur samt bygga upp en kommunistisk regim. Den här gången vägrade oppositionen att delta.

President Maduro å sin sida säger att den nya författningen ska lägga grunderna för ekonomiska reformer som gör landet mer produktivt och inte så beroende av oljan. Dessutom menar han på att de viktigaste sociala programmen som revolutionen genomför måste säkras i grundlagen.

Klockan är tolv och i kommunen Chacao, högeroppositionens starka fäste, har våldsamma ungdomar kastat en sprängladdning och skadat sju poliser samt bränt ner deras motorcyklar. Trots detta har oppositionsledare gått ut i media och sagt att fredliga demonstranter har attackerats av kravallpolis, samtidigt som de glömmer säga att det råder demonstrationsförbud under valdagen för att garantera allas rösträtt.

Under hela dagen har det hörts kraftiga explosioner i delar av kommunen som har skrämt

väljare som velat gå ut för att rösta. I delstaterna Merida och Táchira, vid gränsen mot Colombia, har högerparamilitära styrkor, som stödjer oppositionen, attackerat nationalgardets posteringar och patruller. Flera militärer uppges ha skadats när de försökte skydda väljare på väg till vallokaler.

– Jag var tvungen att åka till centrala Caracas eftersom fascisterna hotade med att bränna ihjäl alla som röstade för La Constituyente [konstitutionella församlingen], säger Zulay Marcano som bor i Chacao, Storcaracas.

Valdomstolen anordnade särskilda vallokaler för de som, likt Zulay Marcano, känt sig hotade i sina egna bostadsområden och kommuner som domineras av den våldsamma oppositionen. Veckorna innan valet kontrollerades Chacao av våldsamma oppositionella som satte upp barrikader och tvingade handeln att stänga. Tunnelbannastationer i området, statliga byggnader, skolor och universitet tvingades också att stänga.

Larry Fonseca säljer grönsaker i den gamla marknaden i Chacao. Han är känd eftersom han ledde kampen med andra försäljare när kommunen ville riva ner marknadsbyggnaden för att bygga parkeringsplatser. Deras kamp gjorde att centralregeringen förklarade den gamla byggnaden kulturarv.

– Högern här i Chacao hatar mig på grund av det. Dessutom är jag en chavista. Jag vet att jag finns på deras dödlister, men de skrämmer mig inte, säger han medan han lyfter skjortan och visar att han är beväpnad.

– Det är klart att jag röstade för den lagstiftande församlingen. Jag är säker på att det är vägen till fred i landet, det är ett smart sätt att försöka få fram en bra arena för dialog, där vi kan lösa landets problem via demokratiska vägar. Det är inte som man säger utomlands om Venezuela att vi har en diktatur. I så fall är det en konstig diktatur som har synliggjort de mest fattiga och utsatta. Vi har en levande och kraftig demokrati med folkligt deltagande. Det är inte partierna som har valt medlemmar i den lagstiftande församlingen, det var folkrörelserna, det var vi som gjorde det, säger han.

Klockan 00.15 meddelar Tibisay Lucena, valdomstolens ordförande, att de första beräkningarna visar att över 8 miljoner medborgare röstade för den lagstiftande församlingen.

Dagen efter valet var besvikelsen stor inom oppositionen. Världen över fördömdes resultatet av högern och av länder som USA, Storbritannien, Frankrike, Spanien, Mexico, Colombia och Peru.

Anselmo Antunes kom till Venezuela från Portugal på 1960-talet. Han äger ett bageri och under de senaste tre veckorna har han inte kunnat arbeta. Han stödjer oppositionen men gillar inte att de tar till våld för att få igenom sin politik.

– Det är bra att det är över nu, man får inte fram ett land genom att bränna folk, byggnader och bussar, det får vara nog nu, säger han och skakar på huvudet.

Ivan Melendez, som lämnade Colombia för 20 år sedan, tycker likadant.

– Jag flydde våldet i Colombia, jag vill leva i fred. Även om jag inte gillar Maduro tycker jag att man inte förbättrar någonting med våld, säger han.

Manuel Rodríguez och hans bror Neil är födda i Venezuela, men föräldrarna kom till Venezuela från Galicien, i Spanien, i mitten på 1950-talet. De driver restaurangen La Guacamaya, i Chacao, och båda är överens om att den politiska situationen behöver förändras.

– Men inte med våld. Oppositionens stora misstag var att inte delta i det här valet för att få en ny konstitution. Det är inom systemet, med de demokratiska spelreglerna, som saker och ting kan förändras. Det är beklagligt men saken är den att oppositionen har inga förslag, inget regeringsprogram. Det enda som förenar den är att stå emot chavismen. Ingenting annat, säger de.

Chávez och den bolivarianska revolutionen gav ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter åt de som aldrig hade haft sådana rättigheter. Statsbudgeten inriktade sig på de mest marginaliserade och utsatta i samhället.

När Chavez kom till makten befann sig 49 procent av Venezuelas folk i extrem fattigdom. 15 år senare var siffran nere på 19 procent. År 2005 förklarade FNs utbildningsorgan, Unesco, att Venezuela var fritt från analfabetism, all grund för demokratiutveckling.

Fakta och bakgrund

Vad röstade venezuelanerna om?

- Valet var ett personval till den konstitutionella församling som ska genomföra grundlagsändringar. Inga partier deltog.
- Av de 545 platserna utses 364 i regionerna, 173 i sektorer (arbetare, bönder, handikappade, studenter, pensionärer, företagare och kommunala råd) och 8 i ursprungsbefolkningen.
- En valmyndigheternas siffror var valdeltagandet 41,53 procent (8,1 miljoner röster).
- Valet ska inte förväxlas med valet till det nationella parlamentet, som hölls 2015 och gav oppositionen majoritet, eller de lokal- och regionalval som ska hållas i december.
- Den konstitutionella församlingen ska arbeta fram ett förslag till grundlagsförändring som det sedan ska hållas en folkomröstning om.
- Valet till den konstitutionella församlingen bojkottades av oppositionen.
- 16 juli anordnade oppositionen en egen folkomröstning där 99,9 procent av de 7,5 miljoner som sades ha deltagit sa ja till att förkasta den konstitutionella församlingen och ja till att militären(!) ska försvara den gamla konstitutionen.
- Valet var det 21:a i ordningen på 18 år.

Detta är målet med grundlagsförändring

Målet med en ny grundlag är, enligt regeringen, att skapa möjligheter för fred och försoning, men också att komplettera den existerande författningen. Bland förslagen finns:

- Utveckla ekonomin bort från oljeberoende.
- Förstärka deltagande i statliga hälso- och utbildningsprogram och kommunala råd.
- Förstärka försvaret mot utländsk aggression.
- Stärka rättssystemet i arbetet mot korruption, terrorism och narkotikahandel.
- Bredda ungdomens rättigheter
- Stärka biodiversitet och ekologisk kultur.

Mediedrevet och oppositionens våld

- Privatägda mediakanaler i Venezuela och utländsk media stödjer oppositionen och rapporterar sällan om högerens våld.
- Fram till valdagen hade enligt venezuelansk press 105 människor dödats, varav 29 pga demonstranternas aktioner, 14 vid plundringar och 14 av polis. 44 dödsfall är under utredning.

Kampen mot hungern i Venezuela var så effektiv att FAO (FN:s jordbruksorgan) uppkallade sitt matprogram efter Hugo Chávez. Det stora bostadsprogramet Gran Misión Vivienda Venezuela har, hittills, gett nästan två miljoner nya bostäder åt fattigt folk. Fram till 2019 är målet sex miljoner. Antal pensionerade 1998 var mindre än 300.000, idag är siffran nära tre miljoner.

Dagen efter valet är Zulay Marcano mycket nöjd med valresultatet.

– Där fick de vad de förtjänar. Det största valdeltagandet för revolutionen. Det visar att vi även kommer att segra i de delstats-, kommunal- och presidentval som äger rum nu i december och nästa år. Jag är säker på det. Revolutionen har mål för nuet och framtiden, oppositionen betyder bara en sak: tillbaka till det förflutna, säger hon och går iväg till tunnelbanan som är öppen idag efter tre månader av våld.

.